

«Ідіть додому, Володимире Володимировичу»

Актори «Масок» і «Джентльмен шоу» об'єдналися заради однієї ідеї. Відомі одесити зняли гумористичний ролик під назвою «Одеса. Дзвінок Путіну». У цьому коротенькому відео артисти та відомі городяни інших професій звернулися до президента Росії (так, наче вони йому телефонували на мобільний).

У ролик знялися актори Борис Барський («Маски шоу»), Яків Гопп, Ірина Токарчук («Джентльмен шоу»), скульптор Михайло Рева, музикант Юрій Кузнецов, КВНник Сергій Середа.

Також Путіну «телефонував» місцевий сексопатолог і якийсь Сергій з Брайтон-біч. Останній заявив, що й у

цьому районі Нью-Йорка повнісінько росіян, і запропонував ВВ «по захищати їх трішечки».

Усі одесити розпочинали свою «розмову» зі слів «Алло, Одеса турбує» і далі казали, що так сусіди не поведуться, наводили різні аргументи та радили Володимирі Володимировичу йти... додому.

Насамкінець піаніст Юрій Кузнецов зіграв символічний марш «Прощання слов'янки».

Пропонуємо увазі читачів розмову нашого кореспондента з актором Борисом БАРСЬКИМ про життя і творчість.

Формула успіху Бориса БАРСЬКОГО: «Не боятися поразок, жити граючи!»

Він, хоч як це дивно, сором'язливий і простий. І водночас містично привабливий і талановитий. Його воркітливий голос і щира усмішка зачаровують і розслабляють і, врешті, змушують посміхнутися, навіть коли він говорить серйозні речі. А взагалі мій співрозмовник не потребує презентацій, адже цей вусатий «денді» – Борис Барський, артист комік-трупі «Маски-шоу», режисер, поет, народний артист України, академік Міжнародної академії дурнів і постійний член ще безлічі спілок. Як жартують його колеги, Боря завжди у строю, на слуху, на видноті, на плаву... Ось з цієї його особливості й розпочалася наша розмова.

– Розумієте, у мене немає секретів, – каже, усміхаючись, мій співрозмовник. – Просто Одеса – це незвичайне місто. Я колись дивився передачу по Дискавері про Південну Пальміру, і там учені цілком серйозно стверджували, що просто під нами є зрушення тектонічних пластів, а звідти йде дуже позитивна енергія, і вона таки підіймається вгору!

Думаю, ми перебуваємо в географічному центрі Раю. І це робить жителів Одеси не лише оптимістами, а й дуже легкими. Ось чому справжні одесити відрізняються від інших людей своєю душевністю, теплотою, якимсь незвичайним поглядом на життя і, звичайно, гумором.

– Борисе, ви навчалися на факультеті атомної енергетики. Ніколи не думали, що якби пішли в цю сферу, то це принесло б вам більше користі?

– А хіба не чули, що кажуть: «від фізика до лірика – один крок»? Згодом я отримав у Москві диплом Державного інституту театрального мистецтва. До речі, після факультету атомної енергетики три роки перевіряв у лабораторії апаратуру. Колектив був просто дивовижний. А нещодавно мені наснився сон: я на атомній станції, там аварійна ситуація, і мені треба прийняти правильне рішення, а я нічого не пам'ятаю! Уявляєте? (Усміхається). Думаю, кожен має бути на своєму місці.

– Вуса у вас просто чудові. Це вже ніби козирна карта Бориса Барського. У них є якась історія?

– Я їх ніколи не збивав, для солідності, а коли 1995 року знімали серіал «Маски в кабаре», там я грав конферансьє, ось мені й зробили такий дореволюційний образ!

Пам'ятаю, щоранку о дев'ятій годині гримери підкручували мені вуса, а потім увечері я їх розкручував. Десь через тиждень зрозумів, що займаюся дурницею. І тоді з'явився жест-паразит, який я автоматично повторюю і сьогодні.

– Розкажіть, що це за історія з депутатством. Ви справді хотіли бути депутатом Одеської міськради?

– А чого б і ні? Яка різниця, де веселити людей: на сцені чи в залі міськради? У мене навіть програма була, я хотів скасувати зиму! Всі кандидати в депутати обіцяли своїм виборцям якісь серйозні речі: асфальтувати дороги, електрифікувати вулиці, а я мав свою родзинку.

■ ДОВІДКА

Борис БАРСЬКИЙ народився 22 вересня 1959 року в Одесі. 1981-го закінчив навчання на факультеті атомної енергетики Одеського політехнічного інституту. В 1992 році отримав диплом російського Державного інституту театрального мистецтва. В період роботи інженером відвідував студію пантоміми. Поступово це захоплення набуло професійного відтінку, він почав багато гастролювати з режисером і клоуном Полуніним. З 1984 року до сьогодні працює одним із провідних акторів комік-трупі «Маски».

Про себе каже: стать – чоловіча, зріст – 1 м 80 см, вага – 67 кг 200 г. Очі – зелені, розумні. Має дві вищі освіти. Розум – допитливий, 44-й розмір взуття. Шкідливих звичок і відхилень не має, любить кішок, собак, відбивну свинину і, звичайно, жінок. Хобі – клеїти дурня. Формула успіху – не боятися поразок, жити граючи! Одружений...

Потім, пам'ятаю, на зустрічі з електоратом хтось сказав мені: ось ви жартуєте, анекдоти розповідаете, а скажіть, чи є у вас серйозна програма? Я заперечив, що дуже люблю наше місто, а зиму в Одесі не люблю, снігу немає, і ще цей вітер вологий. А мій виборець каже, що це ж нереально, а я йому: коли вам інші депутати пропонують примарні речі, ви ж їм вірите? А мені не повірили... Хоча того року зима була теплою, думаю, природа до мене дослухалася.

– Як ви ставитеся до того, що прохід до моря в Одесі дедалі частіше платний, а на деяких міських пляжах з'явилися турнікети? Ситуація, з одного боку, комічна, а з другого – драматична.

– Я вважаю, що це не комічна, а скоріше хамська ситуація! Тому що територія належить місту і її неможливо продати, є закони, і за ними треба жити. Якщо хочеш заробляти, будь ласка, заробляй, але турнікети – це вже занадто. Постав собі холодильник і продавай холодну воду, але забороняти та не давати людям наблизитися до моря – це жакливе хамство! Тим паче одеситам, вони ж не цілий рік купаються, їм теж потрібно іноді помитися! (Сміється).

Одеса – це столиця гумору і сатири, а не хамства. Хамству – бій! Тоді й заживемо нормально, весело і щасливо, адже ми одесити, а це щось та означає!

– Борисе, інколи можна почути від російських ЗМІ, що нібито в Україні не дозволяють розмовляти російською мовою. На цьому інколи спекулюють місцеві депутати та політики?

– Хто не дає розмовляти російською в Одесі? Говори, якщо хочеш мовою, ніхто не заважає!

Думаю, що це чергова спроба розхитати політичну ситуацію в країні. Я – російськомовна людина, хоча мав у школі «відмінно» з української мови. Однак пишу російською, і Україна присвоїла мені високе звання – народний артист України. Ось бачите, як витончено ущемили мене і мої права! (Сміється).

Я пишаюся цим званням і тим, що в нас сьогодні є можливість говорити російською, та останніми ініціативами Президента України з цього приводу.

Так, державна мова має бути українською, але кожен регіон має право сам вирішити, якою мовою йому розмовляти. Я знаю, що в нашій країні є всі необхідні закони, і місцеве самоврядування повинно вирішувати, якою мовою розмовляти.

До речі, в мене в сім'ї дідуся і бабуся розмовляють українською, але ми чудово одне одного розуміємо, це не заважає нам спілкуватися. Думаю,

що більше людей знають мову, то краще для них, адже це нові можливості, хороші перспективи.

– Борисе, серіал «Маски-шоу», якому ви віддали багато сил і часу, закінчився. Не жалкуєте?

– Це пройдений етап, який дав нам змогу отримати великий досвід! Адже в «масках» немає розмов, проте є дуже багато трюків. Ми там і машини били, і об стінку головою... Пам'ятаю, я разів п'ять бився головою об стінку, а потім з'ясувалося, що вона не підпиляна!

Кажуть, колектив зазвичай живе від 3 до 7 років. А «Маски» нещодавно відзначили 30-річний ювілей! (Це просто жаж!) Та ще – ювілей-

ним туром по Україні... Взагалі постійно хочеться себе пробувати в чомусь новому. І, думаю, за рахунок цього ми знову на плаву.

Я особисто дуже вдячний Одесі, яка у середині двохтисячних подарувала нам театр. І це символічно, закінчився серіал «Маски-шоу», але з'явився відповідний театр, і ми більше часу почали приділяти театральним постановкам. У нас нині 8–9 спектаклів, які ми граємо в Одесі та інших містах.

– Розкажіть про вашу «модерну» виставу, я маю на увазі «ДИКУН FOREVER, або Деякі снів на захист печерної людини».

– Це найбільш «довгограючий» моноспектакль за всю історію Бродвею. П'єса перекладена 35 мовами і з успіхом виконується у майже 50 країнах світу. «Дикун» увійшов до Книги театральних рекордів як найбільш «довгограюче» соло-шоу і тримає цей рекорд донині.

Особисто мені був цікавий спектакль одного актора, і я сім років чекав, коли в когось в Україні з'явиться право на цю постановку. І ось нарешті вона з'явилася, і я в ній граю. Я щасливий і ділюся цим з глядачем.

«Дикун Forever» – це суміш стенд-ап комедії, лекції і сеансу психотерапії водночас. По суті, це відчайдушний, щирий і веселий монолог одного актора про стосунки між чоловіком і жінкою, самовираження і взаємодію між ними.

– До речі, у своїх спектаклях ви по-своєму інтерпретуйте вже відомі всім сюжети.

– Якщо чесно, я не ставлю перед собою мету іронізувати, воно якось автоматично виходить. Я сам за природою дуже оптимістична людина, люблю легкість і не люблю, коли мене гнітить вантаж проблем, трагедій, драм...

Ну, наприклад, у «Ромео і Джульєтти» в мене відразу виникла своя ідея фіналу. Я подумав, що любов убити неможливо, це нереально, вона була багато років і навіть тисячоліть тому й буде після нас. І тому я так поіронізував, у мене наприкінці вистави то Ромео помирає, то Джульєтта, а врешті обоє залишаються живі.

– А як щодо серйозних ролей, пробували?

– Звичайно. Георгій Делієв знімав короткометражку «Рідкий дощ», і я там мав грати полоненого німця. Я перевдягнувся і вийшов на проби, вся група почала просто реготати. І Делієв сказав: «Перевдягайся, ти більше не гратимеш» (Сміється).

– А який свій найекстравагантніший вчинок ви можете пригадати?

– Напевно, коли мене видалили меніск, а я через 10 днів був уже на гастролях, стрибав на одній нозі. Але це, мабуть, свідчить не так про екстравагантність, як про ставлення до ремесла.

Колись, у період мого залицання до дружини, мені не дали стипендії в університеті. Грошей не було взагалі. І щоб на 8 Березня подарувати їй квіти, я здав кров. Для мене в цьому не було нічого особливого, але вона досі пам'ятає тюльпани, куплені на «кровні»!

– Борисе, і останнє запитання. Ви давно на сцені й, напевно, добре бачите, в якому напрямі змінюється гумор. Чи не занадто він опошлівся?

– Гадаю, він завжди був таким, він ніколи не змінювався. Є гумор «ниже плінтуса», є гумор «вище крыши». Був колись Аверченко і був Хенкель, і що? Один виходив – розповідав анекдоти, а Аверченко писав хороши гумор. Це говорить про їхній рівень. А те, що хтось почував дупу і комусь це сподобалося, означає, що це його глядач. Я ніколи не плювався у бік Петросяна, я завжди вважав: якщо є люди, яким він подобається, то це здорово. Є люди, які люблять джентльменів, є люди, які люблять «Маски-шоу», «Comedy Club». Напевно, це різна публіка, але добре, що вона є. Адже гумор буває різний.

Розмовляв Євген ТИЩУК.

Фото автора та з особистого архіву Бориса БАРСЬКОГО.

